

„Стармали“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., годишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Приу Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., па по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 31. Октобра 1880.
ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредништва, нека се пише на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад.
Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Ново министарство у Србији.

Је-ли тако? — Јест' тако је!
 Догађаји јуре, —
 Нови људи, нови правци,
 Нове конјектуре.
 Нове мисли и програми,
 Нови обрт ствари.
 Све нек буде ново, — само
 Ми остајмо стари!
 А „Стармали“ што би напред
 Нагађ'о, натез'о!
 Он се није ни за које
 Министарство вез'о.
 Он се вез'о за парченце
 Вечите максиме:
 „Похвали се роду своме
 „Ако имаш с киме,
 „Ако немаш а ти шини
 „Где год ко застрани!
 „Жито мери, — кукољ треби,
 „А слободу брани!
 „То начело нек се вије
 „На твог листа стени.
 „А министре не по брку,
 „Већ по дели цени!“
 Чекајући даклем дела, —
 — Да бог да ваљана,
 Сад излази пред очима
 Једна смешна страна.
 И никако да из главе
 Прогнам мис'о ову:
 Како-ли је, мили бого,
 Сад у пресбирову!!!!

Шта ти људи сад мудрују?
 Какве кују фразе?
 Какве праве грчевите
 Духовне гримасе?
 Како с' гуре и чауре?
 Какве виле прежу?
 Како своја уверења
 На калуп натежу?
 Како шиљу по мастило,
 — Али друге сорте
 Како чисте свој карактер
 Кроз нове реторте.
 Како траже ново перо,
 — Не ваља им старо
 Како веле: Пресвуци ме,
 Превуци ме жено!
 Како стоје над артијом
 А ушима стрижу,
 Како с' нуде да све старе
 Крмаче полижу.
 Како ли се измирују
 Са новим проценом?
 Како стоје на две ноге,
 А врдају репом?
 Како им се мозак врти,
 Баш ко у вршају?
 Како ситно оком трепћу,
 Како працду дају?
 *
 Пустите ме, — идем кући,
 Затворићу врата;
 Смејаћу се, смејаћу се,
 Три — четири сата.

Шетња по Новом Саду.

LVI.

Цела је истина да су људи (а овде разумем и жене) много бржи на језику, него на делу. Ето н. пр. од кад ми имамо жељезницу у Н. Саду (на језику), а на делу још се није ни почела градити; на језику имамо одавно и фонд за пензију учитељима и њиховим сиротама, а на делу неће ни један учитељ у тај фонд да прилаже; многе наше општине имају на језику новаца, да сиромашној деци купе обућу и хаљине, а овамо у ствари деца подерана и неискрпљена изгледају — боже прости — као футошки билијар; на језику имамо ми у Новом Саду владичин двор, а овамо видимо тамо само блато и ђубре (никако да се сазида, него стоји пусто место, пуно кола, тестераша, бећара, и кестенџијница!); на језику имамо ми зидано позориште, а на делу изгледа, да ће се на ономе месту зидати неки бирџуз; на језику имамо ми сваке три године сабор у Карловцима, а на делу нас сећа на сабор само још скупоћа становна и скупоћа по кафанама карловачким; ове године имамо рака, али само на језику, на рибњој пијаци већ ево две године не можеш ни једнога видети (а рак је на језику врло опасан), и т. д.

Али није ни чудо, што смо на језику тако хитри и изведбани, кад морамо још у раном детинству толико да крњемо језик, учећи у школама српски, немачки, мађарски, латински, грчки и француски, а на делу због тога нисмо јунаци, што у детинству слабо и учимо што је за практични живот нужно. Ево већ у основним школама учи се и астрономија, односно математички земљопис, ал' деца наша кад изиђу из школе, а она су толико практичног знања стекла, да мисле, да чијоде расту на чкаљу и дикици; да се жигице праве од стрнике; да сукње и капути роде на врби; да пушке постају кад пиштољи велики нарасту; да се стакло на прозорима прави од леда; да је барут измислио поп Кука; да су чивутски новинари најпаметнији људи; да је новосадски „Ујвидек“, (као и Адам) створен од блата; да су закључци берлинске конференције свето писмо; да је наша аутономија лопта, с којом се треба играти и одбацивати је; они су и то у школи научили, да је бог створио „Видело“, те да је то нешто непогрешиво; они у својој безазлености волију, да им родитељи купе алве, него да их претплате на „Невен“ и „Голуба; и т. д.

А зар не би могла деца, и практичније ствари у школи учити?

А какве и како? — Ваљда нећете и то од „Стармалог“ да чујете! **Аб.**

Вештина, како се краљу служи.

(Из последњег броја „Fl. Blätter“)

За трпезом, с доглавници своји
Ручао је краљ, — (ал незнам који),
Шта је руч'о, — незна анегдота;

Међ осталим било ј' и пишкота.
Краљ преломи танану пишкоту,
Ал му рука гњевом задрхтала;
У пишкоти, — помислите само!
Била ј' нека буба, црна, мала!!!!

Јесте л' чули, то су свињске ствари!
За те бубе ни просјак не мари;
Ни у проји тако што не ваља, —
А некмоли да дође пред краља!

Пребледеше господа у сали,
Сви министри и дворски маршали.
За тај случај ко да одговара?
— Доведоше из кујне куvara.

Кувар дође, — рекоше му шта је;
На кувару страх се не познаје;
Диге пишкот. . . Шта ће сад да ради?
Црну бубу из њега извади, —
Загризну је своји бели зуби,
Прогута је, — па прсте пољуби.

Тој хитрини нико с' није над'о.
Поклони се кувар момче младо.

Шта ј' то било? — Сви љутито веле.
„Зрно гро жђа најфиније феде;
Мирисаво к'о пролетње цвеће, —
То се сада у пишкоте меће.“
То изрече, а брк му се смије
(Ко сад може доказат' да није!)

Краљ га гледи, — да ли да се једи!?
Да л' да псује, — или да верује!?
Мислио је и 'вако и 'нако,
П' онда рече: Заиста је тако!
(Безобразлук мора бити крајан
Онда му је само успех сјајан.)

А господа, министри, маршали,
Од чуда се једва разабрали;
Саветнике подилазе мрави,
Дипломате чешкају' с по глави,
Па шмркају, како скоро нису,
И шапуће ко је коме близу:
„Ми смо трице и кучине, брато!
— Овај пример, то је сухо злато;
Запамтимо како радит' ваља,
Како ваља наћи се код краља!“

Ала је сватио.

Мога браца Јоцу болеле очи. Оде он лекару и заиште савета. Лекар му наложи да не иде без бојадисаних наочари и да не сме пити.

Кад је први пут после тога дошао у друштво запитају га пријатељи. А шта је то, Јоцо, шта ти носиш те наочари?

— Забранио ми је — вели он — доктор да без наочари не смем пити. **Аб.**

Из мемоара Ј. Игњатовића.

(Заједно са оним што провирује између редова:)

Види бр. 42. „Нед. Листа“.

Какав Чича, какав Михл, какав Бига, и Боснић какав „Стефановић“ — овај је „крут, побожан“, српски војник треба да је млитав, безбожан, — Стефановићу је „обична ствар кад седне на коња да се прекрсти“ уместо да опсује саз анђалат! То чине проклети Руси. Србин се не сме ни у чему на Русе угледати. „Србин није бигота.“ Зато му не треба ни аутономија, доста му је администратор.

„Можда би и кнез Лазар боље прошао“ да се није ни родио, или кад се већ родио да је слушао Тису.

„Војнику треба улити у срце да нема пакла,“ јер то је једина утеха и нас свију, који ипак каткад у сну зазremo од клетве.

„Но сад ћу да споменем једног дивног војника, јунака. То је Дамјанић. Он се бори против рођене своје браће.“ Слава му! Тај није веровао да има пакла.

„Код Срба је био омрзнут, име му је то значило, што и Вука Бранковића. Ја, (Јаша Игњатовић) не држим га за издајцу.“

„На последку не држим ни Вука Бранковића за издајцу.“ Тога су истог мишлења јамачно и г. Анђелић и сам Јота Грујић. Даклем нисам баш сасвим сам.

„Вуково понашање на Косову само могућност издајства не искључује, као год што није искључена могућност, да је Вук по околностима добро учинио.“ Па ипак „Вука не би ни девет вода опрало,“ (особито онда, кад га извесни људи бране). Клетва је као и диспозициони фонд, „кад се“ човек за њу „залепи тешко се одлепи.“

„Но има их сретнијих, о којима би постојати могла још већа сумња издајства него о Вуку, па их народ пардонира, шта више и узвишава. Н. пр. историја не зна за дела Краљевића Марка,“ — „шта више зна се да је војевао са Турцима,“ — „да је погинуо у служби Бајазита“ — „а народ га ипак прогласио за свога нар. јунака.“ — Зато доле са Краљевићем Марком, — певајмо Вука Бранковића, Дамјанића, Анђелића, поп Јоју Ранковића, и друге славне мужеве, — па да видите како ће нам понос да процвета, и како ће нас разне сорте волети и брудершафт с нама пити.

„Дамјанић је Србима код Мађара образ осветлао.“

„Дамјанић је као Србин живио и пао.“

И ако је можда рекао: „Да могу да искореним Раце, па онда да и себе као последњег Раца убијем,“ „и онда није се осећао дручичије него Србином, и смисао је: кад нећете слободе,“ кад нећете Комесаре, кад нећете да вам се школе помађаре, да вам се првади затварају, кад хоћете у својој црквици и школици аутономију, кад нећете да вам се фондови селе у Пешту и т. д. и т. д. онда „боље да ни вас ни мене нема.“

Дамјанић је српски јунак.“ Дична мајка, која га родила и српскоме роду поклонила! Он је мој узор! Ја радо идем његовим стопама, само неби волео да тако свршим као он.

А сад ако сте ради, да вам ја тако лепих и још лепших назора уливам, изволите се претплатити на „Недељни Лист“, не кошта много, само 6 форин. на годину. Мени ће веома мило бити.

Јаша Игњатовић.

Преводи с латинског.

Si tu vales, bene est, nos valemus.

Ако се ти ваљаш, добро је, ми се ваљамо.

De bello punico.

Дебела пуница.

Elisio.

Еј Лизо!

Dieresis.

Ди је Пеза?

Sincore.

Син копа.

Hodie pluit.

Хо ди је тај, што пљује?

Nos pещамus.

Нос печемо.

Repetitio.

Реп тицин.

Vale et salve.

Ваљај се по слами

М.

Prestat bonum esse, quam divites.

Прест'о је добар бити, кад се обогатио.

Clavum clavo.

Главом о главу.

Non dubito.

Не дуби то.

И-гли-гил.

У ш т и ц и.

△ Један дописник криви татора вуковарског, што је на стотине потрошио на „Добру воду“. Па боље и то, него да је потрошио на добро вино. — Међутим да су вуковарски татори велики поштовачи воде види се и по томе, што су за (општинских) 2000 фор. направили крст код — Дунава.

‡ Посланик Сингер тужи се на загребачком сабору на котарског судца Врањаницанија, што се у крчми опија, тамо потписује судбена акта, прави шкандале и друге „неподобштине“. Но ми држимо, да је г. Врањаници помен et омен: у његовом имену има врањ и ица. Иначе то се код нас не зове „неподобштина“, него преподобштина, јер то код нас многи „преподобни“ чине.

§ Поп Л. сада у ову хладну јесен не сме никуд да иде по ветру, јер је ветар хладан, те што но веле све брије, а поп Л. се боји да га не обрију.

Аб.

*

Бачванске и банатске песме.

(Још нештампане)

10.
Ирош јесам, ирошки се владам,
Затворе ме кад се и ненадам;
Не могу ми наудити виле,
Ал „штатсанвалт“ испеди ми жиле.
Он не пита ко се како крсти,
Него само: је л' *уредник сриски*.

11.
Седам шори, седам дика моји,
Колк'о шора тол'ко *кредитора*.

12.
Синоћ крупа у пенџере лупа,
Није крупа — „*младеначка*“ ј' рука,
„*Младенци*“ су угрејали главу,
Не нађоше своју кућу праву,
На ђерђев су пометли камење
Тргли ђерђев па *разбили пенџер*.

13.
Сви су дани од сребра ковани,
А „*ирви*“ је од сувога злата.
Јербо „*ирзог*“ добива се *илата*.

14.
Не пита се ко се како крсти,
Већ чије му *банке* грију прси,

15.
Мог министра у вармеђи нема,
Тек што ланем — *субвенцију* спрема.

16.
Сиром сам нигде ништа немам,
Ал' на грдан трошак ја се спремам,
Потрошићу и последњу пару:
Ја ћу купит' — *аустријску цигару*.

17.
Севај Тино у подрум по вино,
Севај Тино, па се опет врати —
Ал, „*ферцгерунгсгајер*“ најпре плати!

18.
Синоћ сам се завадила с диком.
Нисам с диком, већ с нашим владиком,
Натер'о га да „*живио*“ виче —
А мог' дике то с' ништа не тиче.

19.
Ој *косо* моја, ој него моја —
Шта кошта само та *црна боја*.
Да с' допаднем којој лепој секи
Већ сав новац дадох апатеки!

20.
Сићи доле луче моловано,
Шта по Пешти тамо ваздан мутиш,
Твом народу ти добра не слугиш.

21.
Банак је, фуруна је,
Пресија је, тиранија
Тескоба је, незгода је!

22.
Мојим шором никад блата нема,
Новинари на перу разнели.

23.
Ја мог диду познам по шеширу
Шешир мали на очи навали,
Брке шпица, мамузама звечи
„*Az ebatta*“ из уста му јечи,
Шешир му је шерпењ од гуљаша,
Та створен је баш за *кочијаша*.

24
Дико моја, што ми *демонистрираш*.
Као оно код Улциња флоте —
Кад ми, душо, срце моје оте.

25.
Сви ми кажу да се *шора* манем
(Па да мало и у *биргуз* банем).

26.
Сејем жито, ниче зоб,
„*Пестер Лојде*“ ал' си гроб —
Напео си с' као жаба
Али ти је снага слаба.

27.
Шта мој дика ради на салашу?
(*Овде ј' дужан* свакоме бирташу.)

28.
Ал' је многа госпа наша
Сиоља чиста као флапа,
А кроз „*штримfle*“ прсти вире
(Јер се игра „*фрише фире*“.)

29.
Смеђе око, лукаво си,
Граорасто, шаљиво си,
Калуђерске сећају те
На некакве *криве путе*.

30.
Хај, хуј, не лудуј,
С „*штудентима*“ не другуј,
Јер су они рђав најам:
Искаће у зајам . . .

Скупио Аб.

Савети моме сину.

Кад ујутру устанеш, а ти пре свега опери руке, уми се, очешљај се и метни пристојан шешир на главу, да неби когод помислио, да си социјалиста.

Кад је учитељ у школи, немој да лармаш и говориш, јер где више њих уједанпут говоре и лармају, то онда није школа, него седница каквог одбора.

Кад ти мати да крајцару, а ти купи земичку, а немој да купујеш „Недељни лист,“ и тиме ћеш посрамити старије људе.

Немој никад другу своме да приповедаш, шта су ти се родитељи јуче разговарали, јер ако он то исто својим родитељима приповеди, може лако добити батине.

По „*Фигарини*.“

Допуна новог речника,

исправљеног у логичном смислу.

Сопатници. — (Људи који су заједно јели патке).

Споразум. — (Разум, који не може брзо да схвати.)

Коломан. — (Човек, који је суस्ताо, па не може више да игра коло. Или ако још није суस्ताо, сушта ће скоро).

Весприм. — (Порезно званије).

Лига. — (Вино).

Тортура. — (Кад детету не даду торте).

Парада. — (Два острва).

Гаранција. — (Бабиње).

Платина. — (Плата бачког владике и администратора патријаршије, кад се заједно узме).

Салагвардија. — (Гвардијаново сало)

иде на истребљење њово. А тога права налази се и у другим земљама.

Ћира. Зваш-ли шта сад веле немачке новине.

Спира. Не знам, ал знам да баш неће бити сувише паметно.

Ћира. Веле да је Босна „Zufluchtsstätte der deutschen Sprache“.

Ћира. За Босну је то комплименат, да је кадра примити и заштитити таког големог бегунца. Ал Босна, да је још десет пута већа, не би у њу могла стати така глушост, какву уме да у три речи изрече какво немачко новинарско Чивуче.

Родила мајка шепртљу.

Приликом путовања нашега монарха прошлог месеца по Шлезии, десило се нешто, што је само за једнога човека малер, а сви други, који чују, морају слатко да се насмеју.

Један дебели бецирксхауптман дошао је, да у име свога бецирка поздрави цара. Никад он до онда није био пред царем, зато се човек као мало и ушепртљиво. Он је знао, да се пред царем ваља дубоко поклонити, ал није знао, да и ту има неке границе, — и он се тако дубоко поклонило, да му је сабља испала из корица. Полетивши да сабљу стигне, сад се опет он стремкне преко свога големог трбуа. Кад су га подигли, онда му је већ рука тако дрхтала, да није могао да погоди сабљом у корице, већ је забоду царском ађутанту, који је до њега стајао, у пеш од униформе. Кад је и то сретно прекужио, он поче да говори своју орацију, но није приметио, да се цар међутим уклонио мало на страну, — али кад је после неколико речи опазео, да нема никога пред собом, он се нагло окрене да пође кући, — при том швенкунгу дође његова нога у веома близак додир са царевом ногом. Сад већ наравна ствар, да од орације није било ни разговора, — и дебели бецирксхауптман још ни данас не зна, је-ли сам изишао из дворане, ил су га изнели из ње.

Цар је цео догађај схватио благо са лаке и смешне му стране, али ипак зато не верујем, да ће бецирксхауптман икад зажелити, да у оваким приликама покаже своју окретност.

Овај је догађај по себи вероватан, али пошто су га донеле извесне Бечке новине, то ипак мора човек посумњати, да-ли је баш тако било. М.

Одговорна питања.

- Која је земља бесна?
- Острво Јава.
- А како то?
- Па свака је јава без сна. Да има сна, не би била јава.
- Који је рен најскупљи?
- Су в.
- А како то?
- Наполеон је н. пр. сув' рен, па питај Французе шта их је колтао.“

П у с л и ц е.

Генерал Тир предлаже нов канал, који би се повукао од мађарског шовинизма, чак до праведних жеља разних народности. Евала, момче! Овај би ти канал највише вредио!

„Нед. Лист“ хвали се, да је изаслао нарочитог извештача. — Куда? — У Улћин? — Не, већ у Черевих. Ал тај извештач мора где да се запио, кад му ништа не извештава.

Звонарка Н. којој је цркв. тугор забранио, да не сме сушити „веш“ у порти, на ту забрану тако се разљутила, — да се с места протплатила на — „Сушачку Слободу.“

Једна госпођа у Н. наумила је још сад да се причести прве недеље ускршњег поста, а донде ће непрестано држати, не само седмицу, већ и осмицу и деветицу и десетицу и др.

О ф е р т и.

Баба Рокса нуди се да је приме у ватрогасце. Вели, да зна добро гасити угљевље.

В. К. из В. нуди се „Стармалом“ за почасног „шпашогла“. „Стармали“ ту понуду не прима; вели, да се то не слаже са његовим достојанством.

А. З. нуди се, да за дукат изгрди у новинама кога год хоћете. А за дукат и чашу пива изгрдиће и сам себе. (Зато, ко не жали дукат, нека рескира и ону чашу пива.)

Једно бесно псето нуди се „Т. Н—у“, да га прими за шегрта.

Ритер Шенерер нуди се Словенима, да им даје прелекције о аустријском патриотизму. Наравно.

Један млађан социјалиста рад је да покаје своје дојакошње грехе, зато се нуди, да га приме у — калуђерице.

Пућпуррић!

Шаљива игра у три чина.

(И истинити догађај — збило се у Кукућину — други дан)

По мађарском од
Емила Јовановића.

ОСОБЕ:

Аћим, Кукућински попа од 52 год.
Марта, жена му.
Тома, Кукућински учитељ од 36 год.
Јула, млада удовица, 22—24 год.

ПРВИ ЧИН.

Код Јулине куће.

І. Појава.

Пош Аћим сукочи се с Јулом пред кућом.

Попа: Добар дан, лепа Јуло!

Јула: Бог добро дао, господине: Дајте ми руку

Попа: Ваља, Јуло, ваља! Ала је то врућина!..
јел' ти код куће мати?... Уш'о би на једну чашу
хладне воде.

Јула: Мама ми је била у цркви, па се још није
вратила кући; мора бити да је сврнула код учи-
тељке — то јој је обичај. Изволите ући, сад ћу ја
извадити вршке воде из бунара.

Попа: То ће врло добро бити Јуло! (уђе у
кућу.)

Јула: За час ћу ту бити с водом (узме крчаг
и оће да иде, а попа јој стане на пут).

Попа: „Стани лане, хоп, хоп, хоп! Стани дико,
цуп, цуп, цуп!“... (загрли Јулу и шаљиво пева):

Волим тебе лане моје драго,
Волим тебе, нег царево благо!

Ако ме волиш, лепа моја Јуло, не мучи ме даље;
кажи, ди ћемо се наћи данас... још данас?!

Јула: Нек буде, показашу, да знам и љубити.
не само шалити се... (шапуће) данас после подне у
1 сат ћемо се наћи у вашем жити код гробља...
ја ћу овако викати (имитујући препелицу): „п у ћ
п у р у ћ!... п у ћ п у р у ћ!...“ ви пак, госпо-
дине, ће те овако одговорити: „в а у... в а у!...
И дотле ће те то пофторавати, док се на тај знак
не нађемо у жити.

Попа: У 1 сат ћу зацело тамо бити... данас
„вау, вау, вау (пољуби Јулу у чело),“ ти „пућпу-
рућ!“... ја пак „вау, вау“... (оде):

ІІ. Појава.

Тома се показује на прозору са стране врта.

Тома: Јуло! Мама ти је код нас... пусти ме
унутра... није ме нико видео... хој, чујеш ли?

Јула (која је поп Аћима испратила, — врати
се у кућу и опази кроз прозор Тому): Но — но!
немојте одма даћи кућу на главу! (оде к прозору).
Томо! сад вас не могу пустити унутра, али после
подне у 1 сат ћемо се у попином жити код гробља
састати, онда још нико не плаши врапце..., разумете
ли?... сад одлазите, долази ми мама... на крају од
жита ви ћете овако викати „п у ћ п у р у ћ!“...
ја пак ћу овако одговарати: „в а у, в а у!“... и при-

ближавајте се дотле моме гласу, док се на овај знак
не нађемо..., сад одлазите!

Тома: Ја ћу дакле бити „п у ћ п у р у ћ!“, а
ти „в а у, в а у!“... Збогом дико!... пућпуррић...
пућпуррић... пућпуррић, пућпуррић!... (оде).

ДРУГИ ЧИН.

У попиној кући.

І. Појава.

Пош Аћим и Марта код астала ручају.

Попа: Јес чула, жено! оћу нешто да ти ка-
жем; данас ми је пао на памет очин тестаменат...
Он ми је на самртној постељи ово заповедио: „Ако
узимаш кадгод посејаног жита, синко, лети га сваки
дан мораш посјетити: дали већ зре? дали га не кваре
врапци?“ Још данас, одма после ручка идем на поље,
да видим редом, какво ми је жито. Може бити, да
ћу и до онога код гробља отићи, ма да је жестока
препека.

Марта: Бог с тобом, човече! што чујем?! 28
година, од како заједно живимо и до данас још ни-
кад није ишо мој добри муж да жито гледа. То про-
мисли само, да си три шуха висок и две центе те-
жак... бојим се да ће ти то бити прва и последња
економска вредноћа....

Попа: Јок, жено! Шта више: од данас ћу сваки
дан изилазити... оћу да сперем моје име: „немар-
љив газда,“ које сам од људи добио...

ІІ. Појава.

Марта сиреми астал и изиђе из собе. Аћим остане.

Попа: Хајд да пробамо срећу!... (узме летњи
капут и палицу, намести пред огледалом бркове, браду
и косу — и пође к вратима)... Марто!... ја ћу се
на вечерње звоно вратити... у 3 сахата могу зво-
нити, али ако се донде не вратим, нек Тома учитељ
сам сврши!... „Вау — вау!... т. ј. па-па! збогом,
драга жено!... видићеш, одсад ћу сваки дан изићи
на жито! (у себи) Тек што се нисам већ код првог
корака издао... чекај само... „Вау — вау!“... то
је знак. — (оде).

ТРЕЋИ ЧИН.

У жити код гробља.

І. Појава.

Пош Аћим сам.

Попа: (стоји на крају жита... брише зној с
чела... гледа лево десно... јако дахће.) Сад већ
може доћи врашка удовица... одавно ми квари крв!...
пст!... Хајдемо само даље унутра... (четвороношке
почне пузити)... „Вау — вау!“... Само даље, само
даље... Вау — вау!... (пузи даље к среди жита...
и сасвим се изгуби између таласајућег се жита).

ІІ. Појава.

Тома учитељ сам.

Тома (стане на крај жита):... 1 сат је већ
прошо с четврт сата... можемо дакле већ почети...
(поче у жити четвороношке пузити)... Пућпуррић!..
пућпуррић!... пућпуррић!... (Тишина. Тома се међ
жито усправи и гледа лево — десно.) Не долаз

нико!... не чује се нико!... (опет поче пузити)...

пућпурућ!... (пузи даље)... пућпурућ!...

Попа (чује глас): „Вау — вау!...“

Тома: Сад већ лакше дишем... чула ми је глас
моја лепа Јула... пућпурућ!... (пузи напред) пућ-
пурућ!...

Попа: (пузи одкуд глас чује): Вау — вау!...
Гине вене... вау — вау!... срце у меника... вау

— вау!... Што ми јоште... вау — вау — вау!...

Тома: Пућпурућ... пућпурућ... Љуби ме
душо... пућпурућ... љуби ме Јуло... пућпурућ!...

Попа: Вау — вау!... Тебе Јуло душо... вау
— вау!... тебе Јуло душице... вау — вау!... (ближе
пузи гласу).

Тома (једва на 10 корачи): Пућпурућ!... пућ-
пурућ!...

Попа (врло брзо): Вау — вау!...

Тома (још брже): Пућпурућ... пућпурућ...
пућпурућ!... (четвороношке високо скочи гласу).

Попа: Вау — вау!... (и он здраво скочи —
попина и Томина глава лупи се једна о другу).

Тома (уплашено): Го...го...спо...господи...поди...
(врло брзо) господи помилуј, господи помилуј, господ..
помилуј, оче благослови!!!... (лагано тужно) госпо-
дине попо!..

Попа... (у себи) Брат Тома... Гром и пако!...
(усправи се и строгим гласом)... Шта тражите ви
овде?!... устајте!...

Тома (устане) Фуц!... Збогом дико, писаћу ти!...
преварила ме!... Чито сам негде, да се препелица,
имитујући њен глас, може ухватити.

Попа (радошћу у себи): Брат Тома незна ни-
шта... А ја никад више нећу доћи на њиву да гле-
дим жито, та није истина да врапци кваре жито!...
Само да се не дозна, које био „Вау — вау!“

Тома: Збогом и ти, „Пућпурић!“

(Завеса лагано, жалостно се спушта.)

Вел. Бечкерек 1880. Октобра месеца.

Нови сановник.

Пијавицу видети у сну, изглед је, да још мо-
жеш сретно постати управитељ пензионог завода за
свештеничке удовице и сирочад.

Лисице. Знак је, да ће опет ратаре оманути
година.

Кртину ако снијеш, бој се поп Куке.

Орлови. Ако падају, добро је, и ако се пењу
знак је несреће.

Notabene. Сањаш ли о грдном парохијалу, о
егзекуцуји, — то све може врло лако да се догоди
на јави; ако сањаш о пресној пиринци, о затвору и
т. д. може и то богме да се ласно збуде; сањаш ли
пак о слободи, о српској слози, и о књижев-
ном на претку, онда ти је ту оно, што се вели:

Сан је лажа!

Није се срдио.

А. Ја ти опет велим, окани се женидбе, без о-
чиног знања. Срдиће се.

В. Е где ти чуда, па и мој се отац оженио мо-
јом матером без мог знања, па ја се зато ипак несам
срдио.

Душан.

Чудно пријатељство.

А. То сам ја чуо од господина Тоше, баш из
његових уста,

В. А зар ви њега познајете?

А. Дабогме, — та ми смо рођаци, — онако из
далека. — Даклем и ви га познајете?

В. Познајем. — Ми смо опет пријатељи и је-
дномишљеници, — онако из далека. **Д. О.**

За уредништво одговара **А. Пајевић.**

Главни сарадник **Абуказем.**

Одговори Администрације.

Дружина „Пољо-привредни Венац,“ Пожаревац. Ус-
љед писменог налога Вашег члана Г, Милоша Тод. жаље-
мо Вам лист од 10 окт. молећи да претплату књижари В.
Валожиха у Београд послати изволите.

Књижевни огласи.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме о с м о м броју ове чланке: 1. Сиромаш-
таташ. Приповетка за већу децу. 2. Торба, пуна или
празна (песма). 3. Помози како можеш. 4. Веран
пријатељ, истинит догађај. 5. Хинеске пословице.
6. Словак дротар (песма Чика Јове Змаја, са сликом).
7. Шећер (са сликом). 8. Српске народне питалице.
9. Деца путују (песма са сликом). 10. Оклопници
(армадиле) [са сликом]. 11. Молитве мале наше Да-
нице, прибележила Велинка (са сликом). 12. Човек
ко гост. 13. Шта је бог? од Д. 14. Бога не можемо
видети. 15. Разнолије: а) Улћињ (уз слици на првој
страни); б) Узане огрлице; в) Бели медвед; г) Босна
и Херцеговина. 16. Дашто ми ти дашто. 17. Реше-
ње загонетке. 18. Нове књиге 19. Чика Јовина пошта.

Цена је „Невену“ за Аустро-Угарску на читаву
годину 4 фор. на пола године 2 фор.; за Србију,
Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор.
у банкама на читаву годину односно 5 динара или
2 фор. 50 новч. на пола године.

Претплату ваља слати: Из Србије књижари В.
Валожиха у Београду. Из Аустро-Угарске и оста-
лих крајева накнадној штампарији А. Пајавића у
Нови Сад.

Наклада „НЕВЕНА,“

Изапсао је из штампе и може се добити

АБУКАЗЕМОВ

ШАЉИВИ КАЛЕНДАР

ЗА ПРОСТУ (И ПЕНЗОБРАЗЖЕНУ) ГОДИШУ

1881.

Мого: Ако хоћеш коме
Деп а мален дар
Најбоље је купи му
Овај календар.
Бен Амба.

Пишу Стармалџанци,
ГОДИНА ДРУГА.

Н О В И С А Д.

Издање књижаре Луке Јоцића и друга.

ЦЕНА 50 НОВЧ.

Препредевањима 25% робега.

Са држај календара је овај: Календар прави (озбиљни) наш и римски, са тарифом поштанском, за Аустро-Угарску и стране земље и са тарифом телеграфском. За тим шаљиви календар са *шалвем* *белешкама* код свакога дана у години.

За тим ове ствари: Грађа за буквар нашој децици, да боље науче мађарски (продужење из „Стармалог“); Разлике (са осам слика); Нове пословице; Беле пангалоне, из ђачког живота од К. Костића; Питалице; Несрећан број тринаесет (хумореска); Епиграми; То је његово масло, грозан догађај; Снаш Пелина придика Гаји лецедеру; Из анакомичког музеума (са три слике); Хвалсави Јанко од пок. проте Милана Костића; Боље с миром него с чиром, шаљива слика из прошлости од Св. Љ. Г—ћа; Вашари по нашем (абуказеовом) календару; Вашари (по правом календару).

Књижара Луке Јоцића и друга
у Новом Саду.

Позив на претплату НА ЕКОНОМСКИ ЛИСТ

„П Р И В Р Е Д А.“

Из године у годину множе се вести како наш народ у овим крајевима материјално пропада. Познато нам је да се од године дана амо живље договарају родољубиви писци наши да удруже своје умне снаге те да се тој пропасти тражи за времена лека. Како су у књижевном раду нашем с ову страну Саве све то ређи списи, који се баве материјалним, животним и потребама нашега народа, то се све то живље осећа потреба, да се створи орган, који би подстицао народ наш на живље развијање привредне снаге; излагао и показивао му пут и начин како да се отргне застајања, пропадања, те да удари путем напредовања у разним струкама привреде.

Изразећи на сусрет поменутој намери наших писаца да се подстакне жива размена мисли свију родољубивих стручњака зарад материјалнога напретка народа нашега, решисмо се да почев 1-им октобром о. г. издајемо економски лист „Привреду“, која излази сваког 1-ог и 15-ог дана у месецу.

У листу „Привреди“ излажу се и разлажу се лако и разумљиво поуке из свију грана привреде. Наиме лист доноси почетком свакога месеца економски календар попис свију радова у томе месецу; даље се излаже у појединим оригиналним и преведеним чланцима питања из појединих грана привреде; обележава се дописима и извештајима са разних крајева економско стање нашега народа; доноси се цене појединих производа са главнијих пијаца; бележе се омање економске вести; прати се наша и страна економска књижевност; задаје се од уредништва листа економска питања и даје се савета и обавештаја који се траже од читаоца и из народа. Напокон лист доноси и економске објаве и огласе.

Радујемо се што смо задобили за уреднике сталне сараднике листу „Привреди“ ове одличне снаге г. г.: Игњата В. Бурјана главнога надзорника српских народних црквених добара за сарадника за све пољско-привредне струке; професора Јована Живановића за пчеларство; Др. Ђорђа Натошевића за воћарство; Стеву Симоновића кр. културнога саветника за виноградарство; Јована К. Борјановића управитеља „Геданке“ за вртарство. Лист „Привреду“ уређују г. г. Игњат В. Бурјан и Јован Живановић у Ср. Карловцима.

Све што се тиче уређивања листа шаље се на адресу проф. Јована Живановића у Ср. Карловце.

Лист „Привреда“ излази на највећем формату осмине сваког 1-ог и 15-ог дана у месецу и стоји 3 фор. на целу, 1 фор. 50 нов. на по године а 80 нов. од Октобра до краја Децембра 1880. За Србију и стране земље стоји лист 9 динара на целу годину или 3 динара на 4 месеца.

Претплата и све што се тиче администрације листа шаље се потписаној накладној штампарији у Н. Саду.

Умољавамо поједине родољубе, народне свештенике и учитеље да препоруче лист и да купе претплату. За труд њихов уступамо им уз захвалност нашу 10% од претплате.

У Н. Саду о Митрову-дне 1880.

Накладна штампарија А. ПАЈЕВИЋА.